

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista!

📖 2K 1,10 + uvítání: oslavovat našeho Pána za jeho dílo záchrany, které vykonal a jehož se smíme podržet jako opory v každé životní situaci – o posílení této jistoty a pevné víry chceme zároveň prosit

🎵 440

Modleme se: Děkujeme ti, náš Bože, že nám dáváš spatřit cestu života. Je to cesta poslušnosti a následování tvého Syna, Ježíše Krista, na níž jsme zavoláni a po níž máme jít. To on, Ježíš, jde stále před námi. Ale ani tak to pro nás není cesta snadná a pohodlná. Děkujeme, že nás posiluješ ve vědomí, že je to přesto cesta jediná a pravá, cesta vysvobození, a to dokonce i ze samého náručí smrti.

Vyznáváme, že jsou chvíle, kdy se příliš soustředíme na své nesnáze a bojíme se toho, že svět kolem nás není poklidný, ale značně rozbouřený. Smiluj se a vztáhni svou ruku k naší záchraně a ke znovuzrození naší víry, že není třeba se bát, že ty jsi stále věrně s námi, jsi nablízku svou mocí a láskou.

A prosíme, buď nám svým Duchem průvodcem, pomocníkem a rádcem. Ať naše ústa i srdce oplývají tvou chválou, která ti vždycky a ve všem náleží: Sláva Otci ... Amen

🎵 Svítá 331

*promluva – vyslání do NŠ*

📖 Ž 107,23-32

🎵 66,1-2.7-8 (první dvě a poslední dvě sloky)

„Pojďte, pohleďte na Boží skutky, tím co koná mezi lidmi, vzbuzuje bázeň.“ (Ž 66,5) Otevírej nám oči víry, abychom i my viděli tvé jednání mezi námi, a povzbuzuj tak naši mnohdy nestálou důvěru v tebe!

📖 Mt 14,22-33

Některé zprávy nejsou dobré. Přesto je dostáváme a musíme je nějak zpracovat. Často k tomu potřebuje člověk trochu klidu, samotu.

Tak i Ježíš, když se dozvěděl, že byl popraven Jan Křtitel, chtěl být

sám. Celkem pochopitelně. Jenže zástup si jej přesto našel. Lidé tu jeho touhu nepochopili. Jejich vlastní zájmy vedly k tomu, že vůbec nerespektovali Ježíšovu potřebu samoty. A on je od sebe neodehnal, když za ním přišli. Uzdravoval jejich nemocné, nasýtil je. Zástupy dostaly v tuto chvíli přednost. Jenže ono to tak nejde donekonečna. Ježíšova potřeba být sám tím nezmizela, byla jen na čas odsunuta.

Proto poté přiměl učedníky, aby jeli napřed na druhý břeh. Proto propustil na noc zástupy. Proto evangelium zdůrazňuje tak silně, že „když nastal večer, byl tam sám.“ Konečně. Celé to Matoušovo podání ukazuje, že to nebylo cosi sobeckého, soběstředného. Ale bylo to nutné. Ježíš tak jednal, „aby se modlil.“ Aby byl sám s Bohem. Špatné a těžké chvíle mají právě takové řešení. Zpracovat ty nedobré zprávy může člověk v osobní modlitbě k Bohu. K tomu slouží samota. Poněkud nedobrovolně v ní nakonec skončí Ježíš i před svým vlastním utrpení a smrtí, až se bude modlit v zahradě Getsemanské. I tehdy bude sám s Bohem.

Zástupy si jdou v tu chvíli po svém. Ale co učedníci? Plují, kam je Ježíš poslal. Poslechnou jeho slovo, dají si jím vytyčit směr. Ale není to nijak snadné. Všechno je jakoby proti nim. Ač se usilovně snaží doplout tam, kam mají přikázáno, nejde to. Vítr i moře jsou proti nim. Nehrozí jim podle Matouše smrt jako v jiných verzích tohoto příběhu, jen to prostě nejde. Už je nad ránem, celá noc byla naplněna námahou, a pořád nic. Výsledek žádný. Cíl je stále v nedohlednu nejen kvůli tmě. Nedivíme se, že nad učedníky vítězí odevzdanost a vyčerpání, únava nebo i jistá našťvanost. Házejí flintu do žita. To nemá cenu!

A náhle cosi přichází. Cosi se blíží. Vodám navzdory, nijak jimi neovlivňováno na rozdíl od lodi s učedníky. Co je to? Kdo je to? Pomoc nebo ještě něco horšího než doposud? Posila nebo poslední rána do vazů? Učedníci, vysílení a s nervy nadřanc, vidí přízrak a mají strach, jsou zděšení a křičí. Dospělí chlapi ječí hrůzou. I takové chvíle jsou. Navíc je stále ještě noc a tma, představivost jede na plné obrátky.

Ježíš celou situaci uklidňuje a dává se jim poznat tím, že k nim mluví. Pouhé slovo musí stačit. Pouhé slovo je tak mocné, že lidská srdce proměňuje, utiňuje mysl, zklidňuje emoce. „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ To je první pomoc, se kterou Pán vždy přichází. Jeho

blízkost a jeho slovo. Naučme se ji očekávat a vyhlížet. Tohle nás má postavit na nohy, povzbudit, dodat sílu. Tohle a nic jiného. Blízkost Páně, kterou poznáme jen a pouze díky jeho slovu, které můžeme zaslechnout.

Je to ale opravdu ten, kdo říká, že je? Pochybnost se vtírá. „Pane, jsi-li to ty, poruč mi, ať k tobě přijdu po vodách!“ Pokud je to opravdu Ježíš, bude ho jeho učedník moci následovat i ve věcech zdánlivě nemožných. Tvůj příkaz dodá novou sílu, tvé volání otevírá cestu. „Řekni jen slovo!“ A dějí se divy. Pokud jsi to opravdu ty.

Tak „pojď!“ A Petr vystoupil z lodi a šel k Ježíšovi. Jsme svědky toho, co se tolikrát v mnoha obměnách a v různých kulisách v Písmu odehrává: Mocné zavolání Páně a lidská odpověď v podobě vykročení za tímto oslovením. Petr v sobě najde tolik odvahy díky víře ve slovo. Jde po vodách, dokud ho nedostane jeho vlastní strach. Nikoli vítr sám, nikoli vlny a bouře. Ale jeho strach. Teprve když se začal bát, jde ke dnu. My se často vymlouváme na tu vnější nepřízeň okolností, proč to či ono nejde. Ale je to jen náš strach, co nás sráží. Jako Petra.

Ten v nouzi nejvyšší úpěnlivě volá k Pánu o pomoc. Opět se tu objevuje modlitba. Trochu jiný druh, než jakého jsme byli svědky na začátku příběhu u Ježíše. Ale přesto modlitba, která není marná, která nezůstane nevyslyšena. Ježíš Petrovi podá pomocnou ruku, hodí záchranný kruh, vytáhne jej nad hladinu a dovede bezpečně k lodi. „Proč jen, ty malověrný?“ Důvodem strachu je málo víry. U Petra, stejně jako i u nás. Víra a strach se v nás neustále perou. A jde o to, co zvítězí. Když poznáváme blízkost Páně a slyšíme jeho slovo, vítězí víra. Když pochybujeme, zmáhá nás strach se všemi důsledky. Když se dokážeme i tehdy obracet k Ježíši, on zachraňuje.

Rozpoznáváme-li jeho dílo, pak stejně jako ti, kdo byli na lodi, necháváme vytrysknout vyznání své víry: „Jistě jsi Boží Syn,“ anebo tak nějak podobně. Skutky Boží záchrany v nás víru probouzejí, upevňují, posilují ji. Někdy trvaleji, někdy jen na krátko. Někdy je naše víra přemožena protivětrém, jindy špatným chápáním toho, co je nám nablízku, někdy pochybnostmi. Ale pokud se v takových chvílích dokážeme opět obracet k Ježíši, on jistě přichází, pronese své slovo, podá svou ruku, zachraňuje ty, kdo se k němu obracejí jako ke své

naději, neponechá napospas zlému ty, kdo jej následují. Amen

♪ 200

Náš Pane Ježíši Kriste, ty přicházíš k těm, kdo jsou osamoceni, kdo se namáhají a zdolávají mnohou nepřízeň. Dávej se poznat jako zdatný pomocník a Spasitel.

Prosíme tě za všechny, kdo tonou ve svých problémech a v bouřích tohoto světa, za ty, kdo k tobě zoufale volají o záchranu. Kéž jsou jejich modlitby tebou vyslyšeny a ty jim podáš svou pomocnou ruku.

Prosíme tě za ty, kdo jsou na všechno sami, za ty, kdo nemají zdroj obživy pro sebe a pro své blízké, kdo nemají práci nebo za ni nejsou spravedlivě odměňováni a strádají. Prosíme za ty, kdo nenacházejí už žádnou vnitřní životní sílu, jsou zcela bez důvěry, lásky a naděje.

Podej jim svou pomocnou ruku.

Prosíme za ty, jejichž volání nikdo neslyší a nebere vážně. Za ty, kdo v nemoci a umírání zůstávají bez pomoci a bez svých blízkých. Za vysmívané, ponižované, nespravedlivě vězněné, pronásledované, za ty, na kterých se mocní a všeho schopní dopouštějí bezpráví. Vyslyš jejich volání po záchraně.

Prosíme za tvou církev, která se musí potýkat s různými silami odporu, někdy s nezájmem, někdy s pomluvami, někdy s násilím páchaným na těch, kdo se k tobě hlásí. Kéž nic z toho neoslabuje naši důvěru v tebe, braň pochybám, aby nás nezmáhaly, zbavuj strachu, který ochromuje na cestě následování a vede k nedobрым koncům. Přijímej naše modlitby a drž nás pevně nad vodou. Braň nás před malověrností.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

♪ 215

ohlášky

„Kdo chodí v temnotách, kde není žádná záře, ten ať doufá v Hospodinovo jméno a opře se o svého Boha!“ (Iz 50,10)

📖 Nu 6,24-26

♪ 489